

Tämä vanha teksti liittyy tavallaan tuohon ketomukseen hunajanvärisistä silmistä. Itse pidän näitä tarinoita josakin määrin romantiikkakategoriaan kuuluvina. Kyseessä on pari vanhimmista talessa olevista kertomuksista. Jotain uudempaakin löytyisi, mutta jätän vielä sellaiset liittämättä tänne. Katsellaan mihin sivusto kehittyy, vai jaatkaako kutistumistaan. Kolmas kevät. Mies heräsi myöhään, se oli alkanut muodostua jo tavaksi. ollei ollut erityistä syytä herätä aikaisin, niin miksipä hän olisikaan niin tehnyt. Silloin, kun koukut olivat pyytämässä, tai ansalangat viritettyinä, silloin oli toki noustava jo lähes pimeään aikaan . Tänään kuitenkin oli tullut taas nukuttua pitkälle aamupäivään. Aurinko paistoi korkealta ja lämmitti tähän vuodenaikaan jo mukavasti. Jää järvellä oli vielä valkoista ja kantavaa, vaikkakin puron suulle olikin levinnyt suuri sula-alue, jota telkkäkoiras päättäväisen näköisenä jo isännöi. Mies astui mökistään emalinen kahvimuki kourassaan ja istuutui auringon lämmittämille lankkuportaille. Kahvi tuoksui ulkoilmassa herkulliselle ja tyytyväisenä mies hörppäili mukista. Harmaa kissa sipsutteli auki jääneestä ovesta kuistille ja hypähti paksulle parrukaiteelle. Asettui siihen mukavaan kissankyttyrään, ja hetkisen seuraili rantavarvikossa terhakkaasti puuhailevaa työhtötiäistä kiinnostuneena. Siristeli sitten silmiään auringonvalossa muutaman kerran , katsahti kahviaan hörppivään mieheen , haukotteli ja sulki hunajan väriset silmänsä. Aurinko oli sulattanut jo etelänpuolen rinteet , vain varjopaikoilla ja päivänvalolta katveeseen jääneillä alueilla oli vielä valkoista lunta. Mies tutkaili ilmaa ja tuumi itsekseen.-Kyllä, tänään olisi se päivä. Ei hän osannut sanoa, mistä hän sen tiesi, mutta hän tiesi. Tänään hän nousisi tuonne vaaran laelle. Samalle vaaralle, mistä kissa hänet kerran opasti tänne alas. Tänään hän kohtaisi linnut. Kiirettä ei ollut. Oikeastaan kiire oli käsite, jonka hän oli jättänyt taakseen, tai päästänyt ohitseeseen jo pian sen jälkeen, kun oli tänne saapunut. Ei täällä ollut kiireelle käyttöä, eikä sillä täällä mitään voittanut. Enää hän ei mitannut aikaa minuutteina, tunteina, tai vuorokausina. Ei edes vuosina. Jos hän aikaa mittasi, niin ehkä vuoden aikoina , joskus ehkä vuorokauden aikoina, silloin, kun piti käydä ansalangat, tai koukut kokemassa. Mies pakkaili verkalleen eväitä reppuunsa. Illalla paistettua uunirieskaa ja päälle savustettua , suolaista mateenmaksaa. Vesi siinä jo hieman herahti kielelle ja pikkunokare maksasta katosi ruskean parran sisään. Mies napsautti mielissään suutaan. Hyvää, kuin hitto. Airamin vanha termospullo oli jo menettänyt peltikuorensa ja saanut tilalle ohuista tuohisuikaleista punotun vaipan, joka oli tärkkäty katajankuoresta jauhetulla " villalla". Kahvilla täytetty pullo sujahti reppuun ja mies oli valmis matkaan. Aurinkoisella rinteellä muurahaiset touhusivat kekojensa pinnalla punaruskeana mattona. puuhaa talven jälkeen näytti pikkuväelläkin riittävän. Mies kiipesi jyrkkää rinnettä ylöspäin ja harmaa kissa kipitteli kissanaskelillaan kevyen vaivattomasti perässä. Vaaran puuton kallioinen laki paljasti taas huikeat näkymät ympäröivään erämaahan. Täällä ihmisen sielu lepää, täällä voi todellakin olla ja elää. Kiipeämisen aiheuttama lämpö pyrki nostattamaan hikeä pintaan ja mies riisui flanellisen ruutupaitansa. Taitteli sen kivenmurikan päälle ja istahti sitten evästelemään. Syödessään siinä mies katseli samalla kaakkoiseen horisonttiin. Sieltä ne tulisivat, linnut. Hän tiesi, että tänään olisi se päivä. Mies istui ja odotteli. Enää hän ei osannut pitkästyä. Kaikki tapahtuisi sitten, kun olisi aika. Ei aiemmin, ei myöhemmin. Ei siihen auta kiirehtiminen, ei pitkästyminen. Ne tulevat, kun on aika. Ja aika täyttyi. Ensin silmä erotti vain hennon katkoviivan kaakkosella taivaanrannalla. Pikkuhiljaa tuo viiva vahvistui ja alkoi elää. Se notkui ja venyi ja läheni vääjäämättä. Mies istui ja katseli. Kohta korva jo erotti ilmassa kiirivät törähtelyt ja sitten linnut tulivat. Muuttamatta lentokorkeuttaan ne kiisivät lähes vaaran lakea hipoen . Mies seisoi lentävien lintujen keskellä ja olisi kai voinut koskettaa niitä, muttei halunnut häiritä. Hän oli nyt vieras omalla maallaan. Tämä oli lintujen hetki. Siipisulkien suhina ja hiljainen surahtelu erottui selvästi lentävien lintujen trumpettimaisen

törähtelyn seassa. Ja sitten se oli ohi. Loittoneva ääntely ja poispäin katoava lintuparvi sai hieman kaihoisan olon kohoamaan pintaan. Mies katsahti jaloissaan pyörivän harmaan kissan hunajan värisiin silmiin ja hymyili. Hetki oli ollut todella mahtava. Tulisi tietysti toisia kurkiauroja, mutta tämä ensimmäinen , tämä oli todella kevään airut. Mies puki paidan päälleen. Aurinko oli jo alkanut menettää tehoa ja oli jo aika palata alas mökille.